

NIET ALLES – NIET NIETS!

Plezier in seksualiteit voor jongeren – zonder het risico dat meisjes in de prostitutie terechtkomen (en zelfs niet eens in de grijze zone rond prostitutie)

SAMENVATTING

door een gepensioneerde godsdienstleraar aan een beroepsschool met Oost-Pruisische wortels

Hoge (seksuele) moraal op basis van het godsdienstbegrip van de Königsbergse filosoof Immanuel Kant in zijn boek „De godsdienst binnen de grenzen van de loutere rede“.

„Ik neem allereerst de volgende zin aan als een principe dat geen bewijs behoeft: alles wat de mens, behalve een goed leven leiden, nog denkt te kunnen doen om God welgevallig te zijn, is louter religieuze waanzin en valse godsdienst.“ (Uit het genoemde boek, deel „De filosofische godsdienstleer“, tweede deel, § 2)

Voor Kant is een verstandige betekenis van religie dus niet zomaar een of andere „religieuze waanzin“ of een „na-dienst van God“ (hiermee bedoelt hij het typische religieuze gedoe), maar een „goed leven“. Dat is voor hem moraal. En wat kun je jonge mensen hier nu aanbevelen? Kant wordt hier niet

echt concreet. En tijdens mijn actieve tijd als godsdienstleraar en ook daarna heb ik gezocht naar wat 'moraal' voor jonge mensen zou kunnen betekenen, juist als het gaat om het zoeken naar een partner. Het moet iets echt concreets zijn en dus geen schijnheiligheid, waardoor iets alleen maar op moraal lijkt – zoals bijvoorbeeld heel vaak het geval is bij de schijnmoraal van schaamte. Echte moraal kan alleen voortkomen uit de geest, dat wil zeggen uit de instelling of de rede. En wat mij echt heeft overtuigd, is hoe meisjes ronduit in de ban waren van mijn idee van het 'maanbad': 'Niet alles – niet niets!'. Met deze methode kunnen beide geslachten namelijk, zonder enige problematische 'voltooide feiten', heel goed op basis van een hoge moraal testen of ze door echte liefde verbonden zijn en of ze dus echt bij elkaar passen.

Het gaat dus om een aantrekkelijk en stijlvol concept voor de huwelijksperiode, waarbij penetratie in geen geval aan de orde is. De clou is juist het „paradijselijke“: zo kan een meisje bijvoorbeeld aan een jongen vragen: „Ik stel me het maanbaden met jou heel mooi voor, zou jij daar ook zin in hebben?“ Met 'maanbaden' wordt hier de bevrijdende openheid jegens elkaar bedoeld, met een groot aandeel van gezond verstand en vrij van angsten, zoals in dit concept wordt beschreven: misschien op een warme nacht op een weide liggen, met niets anders dan het maanlicht om je heen, er gewoon in baden – of iets anders in die trant. En ze hoeven natuurlijk niet alles wat er mogelijk is samen te doen! Het is voor een meisje ook fijn om bijvoorbeeld tijdens een strandbezoek of een interessante reis een beschermer te hebben, of op een gegeven moment misschien ook een paradijselijke sportmassage te ondergaan, waarbij de „speciale lichaamsdelen“ natuurlijk taboe blijven. Bovenal getuigt zo'n wens ook van de bereidheid om angsten weg te nemen en van een openheid om elkaar echt te leren kennen. En dat zijn toch de voorwaarden voor een gelukkige, levenslange relatie!

Over de titelafbeelding: De marktfontein in Varberg / Zuid-Zweden: 'Badende jongeren' (Bror Marklund 1907 – 1977). Ik interpreteer het beeld in de geest van de grote Spaanse filosoof Ortega y Gasset: Jonge mensen die zo ongedwongen en open met elkaar omgaan, spelen niet zomaar met een bal, maar hebben zelfs de wereldbol 'in de greep'!

Element 1: Samenvatting van de samenvatting van het concept „Plausibele en aantrekkelijke alternatieven“

Allereerst even iets over mijzelf: ik was leraar godsdienst aan een beroepsschool ten westen van Keulen – al meer dan 20 jaar met pensioen – en mijn streven was en is nog steeds echte monogamie (dus slechts één seksuele partner in het leven), zoals dat eigenlijk ook de basis vormt van ons christelijk geloof. En ik denk dat deze leer helemaal niet achterhaald en **2** ouderwets is, want zoals ik heb gemerkt, willen jonge mensen dat in wezen ook, als ze maar wisten hoe ze dat op een verstandige manier kunnen

naleven en vooral hoe ze dat in gang kunnen zetten. En ik denk dat ik juist nu, in mijn pensioen, een concept ben tegengekomen dat, naar mijn indruk tot nu toe, bij de overgrote meerderheid van de jongeren goed of zelfs heel goed in de smaak zou moeten vallen: dat is precies waar vooral meisjes die echt moreel willen zijn, bijna van lijken te dromen. En de jongens vinden het ook goed!

Maar laten we bij het begin beginnen!

1. Om te beginnen: waarom de seksuele opvoeding die ik voorstond er zo anders uitziet dan wat er gewoonlijk wordt onderwezen, wordt misschien verklaard door wat ik onlangs in de krant DIE WELT heb gelezen over de NAVO-oefening „Hedgehog 2025“ in Estland. Een team van tien, in de frontlinie ervaren dronepiloten van het Oekraïense leger had namelijk een hele NAVO-brigade (dus 2000 tot 8000 soldaten) tegengehouden. En net zoals het blijkbaar toch behoorlijk goede oplossingsconcept van het Oekraïense team „onder gevechtsumstandigheden“ tot stand is gekomen, zo kan men ook mijn oplossingsconcept zien: ook dat is „onder gevechtsumstandigheden“ tot stand gekomen, ditmaal echter tijdens de lessen voor jonge mensen. En het is toch wel begrijpelijk dat ik daardoor tot een ander concept ben gekomen dan de gebruikelijke theoretici aan de groene tafel ‘ver van het front’, die dus nooit als ‘frontstrijders’ bijvoorbeeld in de ‘concrete strijd met een klas’ hebben gestaan. En ik heb daarbij tenslotte ook geprobeerd om me wat de moraal betreft altijd te richten op de hoge idealen van het christelijk-joodse godsdienstbegrip, zoals we dat al enkele duizend jaar kennen. Want deze eeuwenoude moraal is immers niet verkeerd – het probleem is alleen de pedagogiek van deze moraal, en die is grotendeels ronduit rampzalig en volkomen onprofessioneel!

2. Waar ik dus door de „ervaring in de klas“ – dus bijvoorbeeld ook door diepgaande gesprekken – achter ben gekomen, zeker ook tijdens en na de lessen (dan achter het bureau) of tijdens uitstapjes waarbij soms ook leerlingen meegingen:

Bij die gesprekken ging het mij dus ook om de vraag waarom de meisjes ‘daarmee’ beginnen of begonnen zijn. Ik heb immers lange tijd geloofd dat er zogenaamde Don Juan-types bestaan, die er met een zekere charme in slagen meisjes bij de vleet om de vinger te winden, enzovoort. En dat hierin de diepste oorzaak ligt van de ‘seksuele verwarring’ die we vandaag de dag aantreffen. Maar dit beeld begon steeds meer te wankelen – niet in de laatste plaats omdat sommige meisjes mij vertelden dat niemand hen had verleid, maar dat zij het zelf waren die ‘het’ wilden en daarvoor iemand hadden gezocht. Zijn de meisjes dus gedreven door hun driften en hebben ze een neiging tot immoraliteit, om het maar eens drastisch uit te drukken? En heeft de bijna alomtegenwoordige pornografie hen hiertoe verleid, is die dus de schuldige van het ‘moreel verval’? Ik kon hier echter niets van waarnemen, want wat juist meisjes hier meekrijgen, wordt door hen grotendeels als wal gelijk ervaren en werkt op hen eerder afschrikwekkend. **3**

Volgens mijn ervaring zijn de meisjes zich juist heel goed bewust van wat ze doen en zijn ze geenszins primitief en door driften gedreven of zelfs onvoorspelbaar, zoals het soms voor anderen lijkt. En het is ook geen blind lot hoe ze een keuze maken.

Ze bevinden zich veeleer in een heel lastig dilemma. Ze willen voor hun leven gewoon de juiste levenspartner vinden. En iedereen zegt immers dat de eerste seksuele partner sowieso nooit de juiste is en dat de eerste geslachtsge-meenschap ook nooit mooi is – of slechts heel zelden. Het probleem voor hen is dus: als ze geen „juiste ervaringen“ met mannen hebben, bestaat het grote gevaar dat ze zich als het ware blindelings aan een man binden en dat ze daarbij aan iemand terechtkomen die een mislukking is, of die helemaal niet bij hen past – en niet alleen op seksueel gebied, maar ook verder. Maar als ze nu meerdere partners uitproberen, bestaat het gevaar dat ze als sletten worden beschouwd – of zelfs als hoeren, als het er te veel worden. En dan is het ook gedaan met echte monogamie, maar daar hebben ze toch geen interesse in.

Dat is dus het probleem van de meisjes, want sletten of zelfs hoeren willen ze eigenlijk absoluut niet zijn! Maar wat moeten ze anders doen in deze spagaat om de juiste man te vinden? De enige oplossing die ze daarom zien, is: aangezien een vrouw hier toch niets verstandigs kan doen, dus: „Ogen dicht en erdoorheen!“ En afhankelijk van hun aard of opvoeding zijn ze daarbij brutaler of terughoudender, ook bij de keuze van de betreffende partner – vaak is het ook maar een toevallige partner. En als het zo iemand is, dan is dat ook goed doordacht: want dat zeggen ze immers allemaal, je hoeft er toch niet zo nauwkeurig naar te kijken, want voor de eerste keer maakt alles toch niets uit. En bovenal doen de andere meisjes het ook zo, dus dat is blijkbaar normaal en hoort bij het volwassen worden. Daar moet je gewoon doorheen. En tegenwoordig wordt het zelfs in de seksuele voorlichting ronduit aanbevolen. Dus zo slecht kan het niet zijn. Je moet er alleen wel voorzichtig mee zijn en condooms gebruiken. En op een gegeven moment moet je er toch mee beginnen, dus maakt het eigenlijk ook niet uit met wie. Er doet zich vroeg of laat wel een kans voor en er komt wel iemand – en je moet gewoon geëmancipeerd genoeg zijn om die kans te herkennen en te grijpen.

Maar dit alles wordt natuurlijk nog lang niet als ideaal ervaren! En vooral het begin is dan heel vaak ook echt niet prettig – als het meisje daar ligt als een ‘stuk hout met een gat’, en alles over zich heen laat komen terwijl hij zich ‘daarbij’ dan in alle moeite inspant ... Veel meisjes hebben er dan in eerste instantie ook echt genoeg van. Vaak blijft er dan ook nog een traumatische ervaring over – heel vaak voor het leven. Maar hoe doe je het anders?

3. Op de oplossing van een echte monogame ben ik tijdens mijn reizen eerder bij toeval gestuit, of ook wel in een opwelling

4 Lang na mijn actieve tijd als leraar probeerde ik tijdens een reis naar Marokko in Meknes een blik te werpen op het koninklijk paleis, dus liep ik rond het

terrein langs een enorme lemen muur. Maar het lukte niet om het koninklijk paleis te zien. Ik kwam in ieder geval in de buurt van de universiteit en zag daar twee studentes op een bankje zitten. En de duivel nam als het ware bezit van me en ik dacht: ik ga ze eens 'versieren' – als een idee voor mijn concept. En een beetje brutaal, volgens het motto dat ze me toch niet kenden en wat kon er nou gebeuren, ben ik dus naar de twee toegegaan en heb ik me voorgesteld: dat ik vóór mijn pensioen in Duitsland leraar katholiek of christelijk godsdienstonderwijs was geweest en dat mijn meest geïnteresseerde leerlingen Marokkaanse meisjes waren geweest. En of ik eens mocht vertellen wat deze meisjes zo bijzonder interesseerde. Natuurlijk mocht ik dat; vooral degene die een hijab droeg, dus die Marokkaanse, capuchonachtige „hoofdbedekking”, leek erg geïnteresseerd. Ik begon dus met te zeggen dat mijn onderwijsdoel een hoge moraal was, dat seks dus alleen binnen het huwelijk mag plaatsvinden. En daarbij had ik even in mijn hoofd uitgerekend wat ik zoal had gehoord over waarom de meisjes met seks beginnen. En ik zou daarbij hebben vastgesteld dat ze allemaal weliswaar ontzettend bang waren voor naaktheid, hoewel er bij ons 'zulke stranden' zijn waar dat volkomen ongecompliceerd mogelijk zou zijn en niemand hen ook maar iets zou aandoen. Maar dat zouden ze in geen geval doen, omdat ze dat walgelijk en immoreel zouden vinden. Ze zouden echter wel uit eigen beweging met seks beginnen, soms ook met jongens met wie ze nooit zouden trouwen en die ook echt niet bij hen pasten – en waarbij de relatie ook al snel ten einde zou zijn.

Het is dus overduidelijk dat de angst voor naaktheid helemaal geen moreel effect heeft. Dat betekent voor mij dat de meisjes juist niet doen wat zelfs onschuldig, paradijselijk plezier zou kunnen opleveren, maar wel datgene doen wat heel vaak problemen met zich meebrengt, problemen die vaak zelfs nooit meer uit hun leven verdwijnen. En van een mooie romantiek is sowieso geen spoor te bekennen. Mijn doel was nu dat ze eens echt hun gezond verstand zouden gebruiken en zich juist anders zouden gedragen, en dus niet het problematische zouden doen – maar wel het onproblematische, paradijselijke – zodat ze zelfs plezier zouden beleven aan naaktheid – natuurlijk alleen daar waar het mogelijk is en waar de andere mensen ook zo'n overeenkomstige rationele en morele houding hebben.

En de reactie, vooral van de studente met de hijab, was totaal anders dan ik had verwacht; ik had verwacht dat ze zou schelden over mijn „immoraliteit“ en dat ze nu dus zou weten hoe haar „Marokkaanse zusters“ in Duitsland zelfs tijdens de christelijke godsdienstles zouden worden verdorven. Maar daar was absoluut niets van te merken! Integendeel, ze leek als door de bliksem getroffen; blijkbaar was dit precies wat ze stiekem altijd al had gewild – en ik had hier als het ware de donkere kant van haar ziel geraakt. Ik had daarna nog soortgelijke ervaringen met een jonge serveerster in een klein pension op Bali en vooral met een eindexamenkandidaat uit Noord-Duitsland, die ik tijdens haar wereldreis had ontmoet bij een bezoek aan de Franciscanerkerk in de hoofdstad van Peru, dus in Lima, had ontmoet en met wie ik tijdens een 5 stadsrondrit, waarvoor ik haar had uitgenodigd, een langere tijd had gepraat.

En bij deze eindexamenkandidaat was ik toen nog dichter bij het inzicht gekomen wat een vrouw in plaats van seks vóór het huwelijk liever zou moeten „doen“.

Ja, hoeveel mooier en stijlvoller is een concept daarentegen waarin een meisje aan een jongen zou vragen (in plaats van hem aan te spreken voor seks): „Ik stel me voor dat maanbaden met jou prachtig zou zijn, zou jij daar ook zin in hebben?“ Met 'in het maanlicht baden' wordt hier de bevrijdende openheid jegens elkaar bedoeld, zonder angsten, zoals in dit concept wordt beschreven: misschien liggend op een weide tijdens een warme nacht, gekleed in niets anders dan het maanlicht, om er gewoon samen in te baden – of iets anders in die trant. Maar jullie hoeven natuurlijk niet alles wat er mogelijk is samen te doen! Het is immers ook fijn voor een meisje om bijvoorbeeld tijdens een strandbezoek of een interessante reis een beschermer te hebben, of op een gegeven moment ook een paradijselijke sportmassage te ondergaan, waarbij de „speciale lichaamsdelen“ natuurlijk taboe blijven om aan te raken – en dat geldt zeker ook voor beide kanten. Bovenal getuigt zo'n wens ook van de bereidheid om angsten weg te nemen en van een openheid om elkaar echt te leren kennen. Wat kunnen ze dan niet allemaal samen ondernemen?

En als het voor beiden dan echt heel „heet“ wordt en ze zich niet meer kunnen „inhouden“, dan geldt het motto „niet alles – niet niets“: hij onderaan en zij boven met haar benen om elkaar heen geslagen, zodat zij de touwtjes in handen houdt en dus ook hier de emancipatie in de praktijk brengt, maar dan een echte, dus niet een die alleen in naam zo heet! En als ze zich daarbij prettig voelt en ook nog beweegt om het contact te verintensiveren, dan zal hij het ook geweldig vinden en helemaal geen penetratie meer willen. Maar let op: dit samenzijn zouden beiden alleen moeten beoefenen als ze – mocht zij daarbij ook tot een orgasme komen, want daarvoor is helemaal geen penetratie nodig – ook voor altijd bij elkaar zouden kunnen en willen blijven! Meer hierover in het kort! (Opmerking: in het boek „Het patriarchaat“ ziet de antropoloog en seksuoloog Ernest Borneman <1915 – 1995> een verband tussen seksueel gedrag en de maatschappelijke verhoudingen in het algemeen. Als hij gelijk heeft, zou dat kunnen betekenen dat een echte emancipatie van de vrouw op het gebied van seksueel gedrag ook de maatschappelijke verhoudingen in het algemeen verandert – in de richting van een echte, volledige emancipatie van de vrouw. Dat zou ook betekenen dat al dat gedoe rond gender volkomen overbodig is. En ik denk dat Borneman gelijk heeft! In ieder geval zou een echte emancipatie van een meisje op het gebied van seksueel gedrag niemand schade mogen berokkenen!)

En beiden kunnen steeds weer met iemand anders helemaal opnieuw beginnen, dus ook met alle romantiek, als de relatie niet verloopt zoals verwacht en je merkt dat jullie gewoon niet bij elkaar passen!

6 En vooral bij die Noord-Duitse eindexamenkandidaat, over wie ik meer kon vertellen omdat we langer met elkaar waren, was het altijd hetzelfde: het

voelde alsof ik een last van haar ziel had weggenomen, ja, dat ik haar ronduit uit een grote nood had bevrijd. De jonge dames vonden het blijkbaar allemaal erg goed, hoe ik me de praktijk van een hoge moraal voorstelde, zoals die overigens ook overeenkomt met onze christelijke religie – als je het maar in het juiste perspectief blijft zien en de morele geboden niet overdrijft.

Ik heb natuurlijk nagedacht over wat ik hier anders heb gedaan dan tijdens mijn godsdienstlessen toen ik nog les gaf. Want toen stuitte ik met mijn ideeën bepaald niet op veel bijval – in tegenstelling tot hier bij mijn korte reisbeken- den. Het moet wel zijn geweest dat ik hier sprak met meisjes die wilden leven volgens de hoge morele normen die ze ergens in hun hoofd hadden, maar die ook de problemen zagen bij het vinden van de juiste partner. In principe wa- ren dat dezelfde problemen als die van de vroegere leerlingmeisjes met dat dilemma – alleen moeten die hier concreter zijn geworden; ik had al zoiets als een concept gepresenteerd waarnaar ze konden handelen. En destijds op school was ik nog niet zo ver, ik zat nog midden in mijn overwegingen – en ik was gewoon te terughoudend en heb me daarom niet echt duidelijk uitge- drukt, zodat de jongeren helemaal niet wisten wat ik wilde ...

4. Daarentegen brengen de tot nu toe bestaande concepten over seksu- ele moraal alleen maar zinloze angsten met zich mee – en dan gebeurt er toch „alles“!

Maar goed, om te beginnen: in ieder geval de ouderen onder ons weten nog wel hoe de seksuele moraal vroeger werd onderwezen: toen gold het schen- den van de kuisheid als een zonde, meer mochten kinderen immers niet we- ten. En wie dus de normen overschreed die kinderen mochten kennen, be- ging een zware zonde en riskeerde na de dood de eeuwige verdoemenis in de hel of op zijn minst een min of meer langdurig vagevuur, als het hem niet lukte om nog op tijd voor de dood berouw te tonen en zijn zonden te biechten. Zo kreeg naaktheid dus een fundamenteel immorele reputatie, die ze hele- maal niet verdient. En toen de jongeren op een gegeven moment toch ont- deden wat seks inhield, beseften ze misschien wel waar de zonde eigenlijk om draaide, maar de naaktheid behield haar immorele reputatie. Ja, er be- stond een regelrechte angst ervoor, want impliciet gold immers dat er een automatisme bestond: naaktheid plus man en plus vrouw betekent automa- tisch seks – en wie dat niet wil, moet dus naaktheid vermijden. En dat gold dus ook voor degenen die moreel wilden zijn. Terwijl toch elke saunabezoeker weet dat zo'n automatisch verband helemaal niet bestaat – maar zo'n sauna- ervaring moet je natuurlijk eerst maar eens meemaken.

Wat een geweldige pedagogiek! En door de hier onderwezen, gespannen en door angst gekenmerkte onthouding ontstonden er zelfs echte schade – bij de „purity culture“ – zie op internet – gaat het vandaag de dag nog steeds op een vergelijkbare manier!

En dat hebben onze theologen inmiddels ook ingezien: dat een dergelijke **7** pedagogiek waarschijnlijk niet juist is, vooral ook omdat ze angst voor een

straffende God opwekt – en die angst zou immers in tegenspraak zijn met een liefhebbende God en uiteindelijk ook nog eens leiden tot een afvalligheid van God. En dat wilden de kerkmensen toch absoluut niet – om welke redenen dan ook, niet in de laatste plaats omdat God immers ook hun bedrijfsmodel is ...

Weg dus met alles wat angst zou kunnen veroorzaken! En omdat men zich effectieve seksuele voorlichting alleen kon voorstellen door middel van bangmakerij, werd bijgevolg het kind met het badwater weggegooid en werd alle seksuele voorlichting überhaupt overboord gegooid. Dat betekent dus dat dat er helemaal geen seksuele moraalonderwijs meer wordt gegeven en men alles op zijn beloop laat – en deze totale capitulatie wordt dan eufemistisch gerechtvaardigd met het argument dat ook jonge mensen recht zouden hebben op „seksuele zelfbeschikking“ en dat men daarom ook vanuit wetenschappelijk oogpunt helemaal niets hoeft te doen op het gebied van seksuele moraal. En voor wie daar niet mee overweg kan, is er dan de liefdevolle en barmhartige God. En de taak van de ouders en ook van de kerkmensen is nu om zich tegenover de kinderen die hier moeite mee hebben, te gedragen zoals deze barmhartige en liefdevolle God.

En dat is dus vandaag de dag de praktische toepassing van ons christelijk geloof.

5. Voordelen van het concept „Aannemelijke en aantrekkelijke alternatieven“ en de praktijk

Ons traditionele idee dat je vóór het huwelijk „helemaal niets op seksueel gebied“ mag doen – dus ook geen plezier mag beleven aan paradijselijke, onschuldige naaktheid – werd immers al door de heilige Thomas More bekritiseerd in zijn boekje „Utopia“: Bij de Utopiërs bestaat er geen echtscheiding, dus moeten de huwelijken zo worden geregeld dat ze ook echt standhouden. Zo verbazen de Utopiërs zich er bijvoorbeeld over dat bij andere volkeren mensen met elkaar trouwen die elkaar daarvoor nog niet eens goed hebben gezien, terwijl zelfs bij intellectuele mensen niet uit het oog mag worden verloren of ze elkaar – puur uiterlijk – ook echt aantrekkelijk vinden. Daarom worden ze bij de utopisten in aanwezigheid van een eerbiedwaardig persoon naakt aan elkaar voorgesteld: *„Als men daar <bij de andere volkeren>, zo zeiden ze, iemand een veulen koopt, waarbij het slechts om een paar muntstukken gaat, is hij zo voorzichtig dat hij, ondanks de bijna volledige naaktheid van het dier, pas tot aankoop overgaat als het zadel en alle rijdekens zijn verwijderd; want onder deze bedekkingen zou immers een of andere gebrekkige plek verborgen kunnen zijn. Maar als het erom gaat een echtgenote te kiezen, een aangelegenheid die voor het hele leven genot of afkeer tot gevolg heeft, gaat men zo onzorgvuldig te werk dat men de hele vrouw nauwelijks op basis van een handbreedte van haar lichaam beoordeelt. Je ziet niets anders dan het gezicht – de rest van het lichaam is immers bedekt door de kleding –* **8** *en zo hecht je je aan de vrouw en stel je jezelf daarbij bloot aan het grote gevaar dat het huwelijksverbond geen stevige basis heeft, mocht er later iets*

aanstootgevend gebeuren.”

Ach ja, best grappig – maar raakt dit niet precies de kern van het probleem van de seksuele moraal, zoals de kerk die ook vandaag de dag nog voorstelt en onderwijst, en ook de vrome, hoogmorele pedagogen? Is wat zij prediken niet volkomen wereldvreemd en kan het daarom ook helemaal niet echt goed voor iedereen werken! Natuurlijk: met veel inzet kan misschien alles werken, maar dat is dan nog lang geen elegante oplossing. Maar het kan de kerkleiders en ook de theologen helemaal niets schelen of het werkt! Ik heb er meerdere aangeschreven, maar zij zien in ieder geval helemaal geen noodzaak om iets te ondernemen. Daarom probeer ik het anders aan te pakken, want gewoon naakt gaat ook niet; er is een compleet alternatief concept nodig en ik denk dat het met wat ik na veel vallen en opstaan heb bedacht, ook heel goed zou werken. En goedwillende jonge mensen zouden er ook heel snel aan wennen.

6. Ook tijdens mijn actieve diensttijd had ik al positieve ervaringen met leerlingen (en natuurlijk ook met leerlingmeisjes)

En hier nog iets waarom ik ook na mijn pensionering doorga:

Mijn onderwijservolmacht werd mij dus door de bisschop van Aken ontnomen, omdat ik de dogma's van de kerk niet meer verdedig. (In het aartsbisdom Keulen heb ik mijn onderwijzersvergunning in ieder geval nog – en de aartsbisschop is over het algemeen ook op de hoogte van mijn standpunten.) En aangezien ik in loondienst was bij de deelstaat Noordrijn-Westfalen, moest ik in dienst blijven en kreeg ik allerlei taken op school toevertrouwd waarvoor ik geschikt leek. Toen merkte ik dus dat leerlingen zich afvroegen waarom ik geen godsdienstles meer mocht geven – en als verklaring kwamen ze op het idee dat het waarschijnlijk om „MeToo-problemen“ ging die ik had. Dus ging ik naar de baas: „Kijkt u eens wat er nu uit is gekomen, wat er over mij wordt gezegd!“ En de directeur, destijds dr. Wolff, gedroeg zich nu heel correct en ging meteen met mij naar de betreffende klas om de jongeren uit te leggen dat ik namelijk niet in de dogma's van de kerk geloof en die dus niet zou onderwijzen – en dat dit geloof nu eenmaal de voorwaarde is voor een katholieke godsdienstleraar. „Nou ja,“ zei een leerling, „maar wat als 'wij hem willen'?“ Daarop antwoordde de directeur: „Waarom zou dat niet kunnen? Ik moet nu eenmaal de katholieke leer vertegenwoordigen.“ Toen stond er weer een leerling op: „Als ik het zo bekijk, hebben we hier in de klas vier groepen: de katholieken, de protestanten, de baptisten en de moslims. Ach, de katholieken kunnen het lokaal natuurlijk verlaten, maar voor ons anderen kan hij toch gewoon doorgaan met lesgeven!“ De baas was nu met stomheid geslagen; hij had immers altijd gedacht dat mijn lessen bij de jongeren niet aansloegen, en ik was ook met stomheid geslagen, omdat ik juist in deze klas veel ruzie had gehad met de jongeren. Maar misschien kwam die ruzie helemaal niet doordat ik ongelijk had, maar gewoon doordat ik de juiste pedagogische aanpak nog niet had gevonden?

Ik wist nu in ieder geval heel duidelijk dat mijn lessen goed bij de jongeren in de smaak vielen, dat ze er zelfs om vroegen, en dus ben ik ermee blijven sleutelen en probeer ik nu mijn teksten aan anderen over te brengen, zodat ze die in de praktijk kunnen toepassen. Of dat me nu lukt?

Meer hierover op www.michael-preuschoff.de E-mail: basistext@gmx.de - april 2026

En wat betreft het volgende artikel: op de een of andere manier bevestigt dit artikel ook mijn indruk dat jongeren zeker niet afwijzend staan tegenover een hoge seksuele moraal, maar dat ze nu eenmaal verstandige argumenten willen! Je hoeft in het artikel maar één keer ‘tussen de regels door’ te lezen!

Het veranderde seksleven van jonge Duitsers (DIE WELT van 23-1-2026) Een onderzoek constateert opvallende veranderingen in het tijdstip van de eerste ervaringen met geslachtsgemeenschap en zoenen door UMA SOSTMANN

„Jonge mensen nemen tegenwoordig over het algemeen meer de tijd en nemen bewuste beslissingen als het om seksualiteit gaat”: Zo vat Mechtild Paul, plaatsvervangend hoofd van het Federaal Instituut voor Volksgezondheid, de belangrijkste bevinding van het nieuwe onderzoek naar de seksualiteit van jongeren samen. Dat is geen toeval, maar te danken aan kwalitatieve voorlichting.

Het is de tiende representatieve enquête van dit type die is uitgevoerd door het voormalige Federaal Centrum voor Gezondheidsvoorlichting. In de enquête worden 14- tot 17-jarigen gedefinieerd als „jongeren“ en 18- tot 25-jarigen als „jongvolwassenen“. In vergelijking met het vorige onderzoek uit 2019 geeft momenteel nog maar 18 procent van de 14- tot 18-jarigen aan al seks te hebben gehad. Dat komt neer op een daling van tien procentpunten. Een vergelijkbare ontwikkeling is ook waarneembaar in de andere ondervraagde leeftijdsgroepen.

De groep van 17- tot 20-jarigen wordt **10** bijzonder hard getroffen: terwijl in

2019 nog 61 procent van de 17-jarigen seksueel actief was, is dat momenteel nog maar 40 procent. Ongeveer de helft van de jongeren (51 procent) en jongvolwassenen (53 procent) noemt het ontbreken van een geschikte partner als reden hiervoor. **Bovendien geeft 41 procent van de jongeren aan zichzelf „te jong“ te vinden voor geslachtsgemeenschap – en 37 procent zegt „te verlegen“ te zijn.** Meerdere antwoorden waren mogelijk. Mogelijke oorzaken voor steeds latere seksuele ervaringen legt psychologe Sara Scharmanski, adviseur bij het Bundesinstitut, als volgt uit: „Een reden is zeker een veranderd vrijetijds- en communicatiegedrag. Jonge mensen hebben vaker te weinig gelegenheden om partners te leren kennen. De vrije tijd is erg gestructureerd en strak ingedeeld; ook is er een veranderde behoefte aan gezondheid en veiligheid, waardoor risicovol gedrag, zoals alcoholgebruik, duidelijk afneemt. Ik denk dat corona niet de enige oorzaak is; corona heeft eerder als een soort katalysator voor deze ontwikkeling gefungeerd.”

Een meerderheid van de jongeren en jongvolwassenen geeft aan een vaste relatie te hebben gehad met hun eerste seksuele partner. 65 procent van de vrouwelijke en 53 procent van de mannelijke respondenten geeft dit aan (2019: respectievelijk 64 en 50 procent). Een „kwart van de vrouwelijke en 31 procent van de mannelijke respondenten waren volgens eigen zeggen „goed bekend” met hun eerste seksuele partner (2019: respectievelijk 27 en 30 procent) ... *(De rode markering en de „vetgedrukte tekst” zijn van mij. Wie de volledige tekst wil hebben, laat het me weten!)*

Opmerkingen: Wat wordt hier bedoeld met „te jong” en „te verlegen”? Dat er bij jonge mensen nog zoiets bestaat als een gezond gevoel voor moraal, kunnen de statistici en ook de redacteurs zich blijkbaar helemaal niet voorstellen. **Juist goed geïnformeerde meisjes willen tegenwoordig bijvoorbeeld geen goedkope en domme „neukobjecten” zijn. En naar mijn ervaring zijn jonge mensen zeker niet per definitie lichaamsvijandig of bekrompen:** Ze zouden bijvoorbeeld heel openstaan voor het plezier van naaktheid, als men er maar op een verstandige manier (in de zin van echte emancipatie) met hen over zou praten! Zou dat geen mooie taak zijn voor pedagogen die eens echt moreel willen zijn?

En even iets over mijzelf:

Mijn vader was journalist bij de belangrijkste krant van het katholieke Ermland in Oost-Pruisen en werkte, na de „afwikkeling” daarvan door de nationaal-socialisten, bij diverse persorganen in het Derde Rijk; korte tijd was hij ook soldaat bij de Wehrmacht. Na het einde van de oorlog zat hij een half jaar kort in Russische krijgsgevangenschap. Uiteindelijk was hij studieleider in Keulen. Mijn moeder was tot haar huwelijk groothandelsmedewerkster in Breslau.

Zelf (geboren in december 1941) heb ik na mijn eindexamen aan het Humboldtgynasium in Keulen mijn diensttijd als dienstplichtige met twee jaar verlengd en was ik na twee militaire oefeningen eerste luitenant in de reserve.

Na mijn opleiding en werk als industrieel administratief medewerker heb ik katholieke theologie gestudeerd aan de jezuïetenhogeschool St. Georgen in Frankfurt am Main en aan de theologische faculteiten van de universiteiten van Innsbruck en Münster, waar ik ben afgestudeerd als gediplomeerd theoloog. De reden voor mijn studie was zeker een voorgevoel dat er „iets” niet klopte in de moraal en ook in de theologie. Zo protesteerde ik al in het eerste semester tegen een vak en legde ik (met succes) het tentamen stil, dat in feite ging over de Griekse filosofie, die de basis vormt van onze theologie. Mijn motivering was dat Jezus een Jood was en dus zeker niets met de Griekse filosofie te maken had, en dat ik iets over de Joodse Jezus wilde weten en leren. Dat ik vervolgens in de loop van mijn praktijkwerk als godsdienstdocent op een beroepsschool en ook door eerder toevallige informatie daadwerkelijk op een aannemelijke joodse Jezus stuitte, had ik me vooraf nooit kunnen voorstellen. Het kwam er eerder van omdat ik graag met wie dan ook discussieerde over het probleem van de joodse Jezus en over morele kwesties, **11**

en dan af en toe goede, relevante tips kreeg.

In 2002 moest ik mijn werk als godsdienstdocent aan de beroepsschool in het district Erft en uiteindelijk aan het Berufskolleg – Kaufmännische Schulen in Düren helaas beëindigen, omdat de bisschop van Aken, Heinrich Mussinghoff, mij mijn onderwijzersvergunning had ontnomen – omdat ik niet in de dogma's van de kerk geloofde en deze dus ook niet onderwees.

Ik denk dat het begrijpelijk is dat ik deze intrekking van mijn onderwijzersvergunning niet heb geaccepteerd en ook vandaag de dag nog niet accepteer, omdat ik mij ook theologisch in mijn recht zag en zie. En zo ben ik verder gegaan met het idee van de joodse Jezus, die toch echt belangrijker is dan al die dogma's, en ben ik – mede dankzij diverse literatuur die tijdens mijn actieve tijd als leraar nog niet bestond – tot naar mijn mening goede en aanneembelijke conclusies gekomen.

Oordeel zelf! Pinksteren 2026 M.P.

Het concept is gebaseerd op een religiehistorische interpretatie van het Adam-en-Eva-verhaal uit het Oude Testament van de Bijbel: het gaat dus niet om de abstruse speculatie over een erfzonde, maar om het ideaal van een paradijselijke omgang met seksualiteit, zoals de auteur(s) van dit verhaal dat waarschijnlijk voor ogen hadden:

- de strikte monogamie, dat wil zeggen slechts één seksuele partner in het leven (behalve bij weduwschap)
- het recht van de vrouw op een orgasme
- een verstandige omgang met naaktheid

Dat is dus de meest waarschijnlijke oorsprong van de joodse religie.

Helaas vertelt de Bijbel in het verhaal van Adam en Eva alleen hoe dit ideaal in de dagelijkse praktijk in eerste instantie is mislukt.

Waarschijnlijk wilde de echte Jezus dit ideaal in zijn tijd verwezenlijken. Maar hij werd daarin verhinderd.

Het gaat hier nu om een concept waarmee dit ideaal vandaag de dag zeker kan slagen! Het enige probleem daarbij is dat de theologen en pedagogen het ook moeten willen – de jonge mensen willen het sowieso, als ze het maar zouden kennen!

En dit kan ik alvast zeggen: het gaat niet meer om de gebruikelijke, vaak zeer lichaamsvriendelijke vervangende moraal en uiteindelijk ook slechts puur uiterlijke schijnmoraal van schaamte, maar om een echte moraal die voortkomt uit de rede (of juist uit de geest).